

Reflexions per a la postpandèmia a Ca Revolta

**«LES MESURES QUE ESTAN DECRETANT ELS
POLÍTIQS NO S'ADAPTEN A LES NECESSITATS
DE LA POBLACIÓ MÉS VULNERABLE»**

**Entrevista a Jaume Durà, coordinador de
CEAR-PV***

S'estan vulnerant els nostres drets de manera injustificada?

És evident que la recentralització de competències, la militarització dels carrers i les mesures de confinament i restricció de la llibertat ambulatoria, entre d'altres, provoquen en molts casos la vulneració injustificada de drets fonamentals. Sobretot ho estem veient en el cas de persones migrants i refugiades, que, amb la manca de xarxes familiars i socials fortes, necessiten eixir al carrer per a guanyar-se el pa o realitzar tràmits administratius, i hem vist com, en alguns casos, han estat aturades, retingudes o, fins i tot, en ocasions, colpejades i detingudes.

La plasmació més clara del que dic s'està veient en el cas de les persones recloses en presons o en el cas de les retingudes en els centres d'internament d'estrangers (CIE), on continuen tancades persones migrades en condicions molt dolentes, en un moment d'alerta sanitària on allò primer que calia haver fet era posar-les en llibertat.

Quins mecanismes i recursos tenim per impedir els abusos d'autoritat?

Crec que els mecanismes són els mateixos que sempre hem tingut: o acudir a les mateixes autoritats i als estaments judicials i policials (malgrat que sabem que, en molts casos, no sols no funcionen, sinó que poden suposar una doble criminalització...), o, per altra banda, el suport i la solidaritat de la mateixa gent i d'organitzacions socials. Ara més que mai sembla que aquesta darrera via és la que més ens pot servir, sobretot en els casos de racisme institucional, detencions il·legals, etc.

Sembla clar que darrere del desplegament militar i policial hi ha un intent de rentat d'imatge. Penses que està funcionant?

Massa sovint estem veient com, socialment, s'està donant suport a aquest desplegament i es criminalitza altres persones amb necessitats especials pel sol fet, per exemple, d'eixir al carrer. Alhora, s'està encoratjant policies i militars a adoptar mesures contra civils. Clarament, alguns mitjans de comunicació estan ajudant a fer que açò passe, i fomenten una sensació d'estat de por, de lluita pels recursos i d'inseguretat totalment desproporcionats.

Quines repercussions està tenint l'estat d'alarma en la part més vulnerable de la societat?

Per un costat, ens preocupen els casos de racisme i discriminació que estem veient i el discurs de preferència nacional que té orquestrat la ultradreta. A aquesta xacra, cal sumar-hi les majors dificultats que estan tenint i tindran les persones més precaritzades, que sempre són les que més pateixen les diferents crisis. Una vegada més, les mesures que estan decretant els polítics no s'adapten a les necessitats de la població més vulnerable, sobretot en els casos de persones migrants i refugiades, a les quals afecten en major grau les restriccions de l'estat d'alarma i les pròpies del sistema, ja que sobre elles continuen recaient les mesures coercitives i d'impossibilitat de regularitzar la seua situació fixades per les lleis d'asil i d'estrangeria.

Quines conseqüències poden tindre l'estat alarma i les mesures adoptades mitjà i llarg termini?

Crec que ens hi enfrontarem els sectors de sempre: els uns, amb plantejaments més restrictius que fomenten el racisme i la xenofòbia, el militarisme, la recentralització de competències polítiques, etc. i els altres, que lluitarem per canviar les coses, per reclamar la importància de la cosa pública i la protecció de les classes més desfavorides. Tanmateix, mentre alguns estaran en aquesta lluita dialèctica i d'idees, la realitat social de moltes persones continuarà sent la de la recerca de feina dia a dia, la de la precarització creixent de condicions socials i laborals, i la de rebre actituds i atacs racistes, xenòfobs i de preferència nacional. Per tant, davant açò, ara més que mai cal prendre partit i aglutinar aliances entre organitzacions socials i de suport mutu. I, una vegada més, formar-nos, organitzar-nos i actuar en conseqüència, com digué Gramsci en el seu famós discurs de l'1 de maig de 1919, ara fa poc més de cent anys.

* Publicada a [L'Accent](#). 05/04/2020